

HOTELÁK

OBČASNÍK

2015/2016 November 2015

OBSAH

Výlet Osvienčim

Poznávací zájazd Amsterdam – Antverpy – Paríž

Postavenie v spoločnosti medzi majoritou a minoritami

EUROCUP 2015 Prešov

Putovný pohár predsedu TTSK

Festival čokolády v Prahe a v Nitre

200. výročie Ľudovíta Štúra

Príbehy

Hotelák-občasník, internetový školský časopis Hotelovej akadémie Ľ. Wintera, Stromová
34, 921 01 Piešťany, <http://www.hastropy.sk/skolsky-casopis/>

prvé číslo, november 2015

Šéfredaktor: Martina Fisherová

Členovia redakčnej rady: Veronika Liščiaková, Paulína Dostálová

Grafický redaktor: Matúš Orihel

OSVIENČIM – miesto odvrátenej tváre ľudskosti

Študenti II.A a II.B triedy absolvovali na konci školského roka dvojdnú exkurziu. Naším cieľom bola prehliadka koncentračného tábora v Osvienčime. Už pár dní pred cestou sme sa na exkurziu pripravili. Tému holokaustu sme si dopredu priblížili prostredníctvom prezentácií na hodine dejepisu.

Keď sme dorazili na miesto a stáli pred bránou a budovami z červených tehál, mali sme zmiešané pocity. Boli sme plní očakávania ako to bude vyzeráť vo vnútri. Všetci sme si pri vstupe do tábora vyzdvihli slúchadlá a sprevádzaní výkladom sprievodkyne sme sa vydali na prehliadku múzea holokaustu – tábora Auschwitz.

Prechádzali sme postupne pomedzi budovy obohnané plotmi z ostnatého drôtu. V barakoch boli vo vitrínach vystavené menné zoznamy väzňov, rôzne doklady a úradné dokumenty. Steny lemovali fotografie obetí. Nazreli sme aj do miestností, ktoré slúžili ako plynové komory a pece na spaľovanie tiel. V bloku číslo 5 sa nachádzali osobné veci deportovaných. Okuliare, protézy, topánky, kuchynské náradie, podpísané kufre, batožina...Všetko to bolo zmiešané na veľkých kopách. Čo nás však zarazilo, bola samostatná kopa, ktorú tvorili vyblednuté ľudské vlasy. Keď sprievodkyňa uvidela náš údiv, vysvetlila nám, že z nich Nemci vyrábali látky, matrace. Sprievodkyňa sa výkladu v slovenčine venovala svedomito. Rozprávala nám nielen o tom ako tu museli väzni živiť, ale aj o stretnutiach s bývalými väzňami.

Po dvojhodinovej prehliadke sme sa autobusom presunuli do tábora Birkenau, vzdialený asi 3 km od tábora Auschwitz. Pri prechádzke táborom sme si uvedomili aký bol veľký, koľko ľudí dokázal pohltiť. Sprievodkyňa nám opäť pripomenula život zúbožených väzňov, zbavených ľudskej dôstojnosti. Svoje rozprávanie doplnila aj príbehmi väzňov, ktoré sa tu naozaj stali. Ku koncu prehliadky sme išli na strážnu vežu vo vstupnej bráne, odkiaľ bol výhľad na rozľahlý tabor Birkenau.

Čas strávený v Osvienčime nám ubehol rýchlo. Rozlúčili sme sa so sprievodkyňou, a poďakovali za jej výklad. Pochválila našich študentov za to, že boli dobrými poslucháčmi a kládli zvedavé otázky.

V každom z nás prehliadka Osvienčimu vzbudila veľa emócií a uvedomili sme si, že pred osemdesiatimi rokmi tu prebiehal život tak neskutočne odlišný od normálneho života.

Na druhý deň sme mali naplánovanú prehliadku múzea slovenskej dediny v Martine. Spočiatku nám počasie neprialo, ale ako sme prichádzali na parkovisko, usmialo sa na nás slniečko a sprevádzalo nás počas prechádzky skanzemom. Prezreli sme si najväčšiu národopisnú expozíciu v prírode – typickú architektúru z regiónov Orava, Turiec, Liptov a Kysuce. Po príjemne strávenom dopoludní sme sa vydali na cestu domov.

Miroslava Danková (triedna učiteľka II.B triedy)

Poznávací zájazd Amsterdam – Antverpy – Paríž

1.deň

Konečne nadišiel ten vytúžený deň, na ktorý sme sa minimálne pol roka tešili. Hurá! Odchádzame na týždeň na poznávací výlet do Amsterdamu, Antverp a Paríža. Stretli sme sa pred Hotelovou akadémiou, všetci dobre naladení, s veľkými kuframi a plnými rucksakmi jedla, aby sme náhodou nezomreli od hladu. Nastúpili sme do autobusu v plnom počte a mohli sme vyraziť – smer Amsterdam. Cesta ubiehala bezpečne, robili sme si krátke prestávky a ráno sme dorazili do Amsterdamu.

2.deň

Ráno nás privítal Amsterdam, hlavné mesto Holandska, v plnej kráse. Vystúpili sme na krásne upravenej železničnej a autobusovej stanici, kde prichádzalo množstvo turistov z rôznych krajín. Zneli tu všetky možné jazyky. Hneď na úvod sme sa od pani sprievodkyne dozvedeli, že mesto bolo založené koncom 12. storočia ako malá rybárska dedinka na brehoch rieky Amstel.

Prvým bodom nášho programu bola plavba loďou amsterdamskými kanálmi. Bola to veľmi očarujúca plavba, pretože z lode sme videli typickú holandskú architektúru.

Ako sme sa mohli na vlastné oči presvedčiť, Holanďania radi cestujú bicyklom a je to o nich známe. Idú hlava-nehlava a bicykle nechávajú na každom kroku. Či už pripútané alebo len tak voľne pohodené. Pre nás to bola rarita a dobre sme sa na tom bavili.

Po plavbe loďou sme šli na námestie Dam, kde sa odohrala väčšina historických momentov v Amsterdame. Dnes je na námestí nespočetné množstvo stánkov s rýchlim občerstvením, reštaurácií a obchodných centier. Videli sme tu aj veľa živých sôch a asi každý z nás sa odfotil so smrťou – Frankiem.

Na námestí je tiež svetoznáme
múzeum voskových figurín
Madame Tussaud, ktorá sme
navštívili a vyfotili sme sa
s hviezdami ako sú Michael
Jackson, Brad Pitt, George
Clooney, David Beckham,
Marylin Monroe a i.

Prešli sme si tiež kvetinový trh, kde sme pochopili prečo je Holandsko krajinou tulipánov. Bolo tu veľa druhov sadeníc tulipánov, ale tiež rôzne sadenice tropického ovocia či malých kaktusov.

Ďalším miestom, ktoré sme navštívili bola brúsiareň diamantov Coster Diamonds, kde nám ukázali, ako sa brúsia diamanty, aké môžu mať tvary a farby. Zážitkom bolo aj to, že sme si mohli vyskúšať prstene za tisícky eur.

C O S T E R
D I A M O N D S

SINCE 1840

Posledné miesto kde sme sa odfotili boli písmená I AMSTERDAM.

Cestou k autobusu sme prešli štvrťou Červených lucerien, ktorá je známa tým, že tu prekvitá legálna prostitúcia a marihuana.

Z Amsterdamu som odchádzala s tým, že sa sem ešte musím vrátiť. Musím skonštatovať, že ľudia sú tu milší, usmievavejší (možno to je tou marihuanou), menej uponáhľaní.

S ubolenými nohami sme nastúpili do autobusu a ani nevieme ako sme zaspali. Zobudili sme sa až ráno v Antverpách.

3.deň

Keď sme ráno v Antverpách vystúpili z autobusu, naše prvé kroky mierili k hradu Steen, kde sme si povedali jeho históriu

Ďalej sme sa presunuli ku gotickej katedrále zasvetenej Panne Márií, ktorá je dominantou mesta. Okolo tejto katedrály sa rozkladá historické centrum mesta.

Všetci sme sa presunuli na bývalé hlavné trhovisko Grote Markt, kde sa nachádza renesančná radnica a domy s bohatou sochárskou výzdobou. Tu si náš zájazd spravil spoločnú fotku.

A keďže Antverpy preslávil aj maliar Peter Paul Rubens, ktorého socha sa v nadživotnej veľkosti nachádza na Zelenom námestí, nemohli sme si nechať ujsť jeho dom. Pred jeho domom nám pani sprievodkyňa povedala o jeho živote a dostali sme rozchod. Každý sme ho využili na obed, ale hlavne na kúpu suvenírov alebo slávneho belgického piva.

Aj keď návšteva Antverp bola krátka, o to viac sa nám páčila. Čakala nás cesta autobusom – smer Paríž. Do Paríža sme prišli vo večerných hodinách a tešili sme sa do postele. Ráno nám začínal program.

4.deň

Na Paríž som bola najviac zvedavá. Je to nádherná metropola, známa svojou históriou, nádhernými kostolmi, pamätníkmi, Eiffelovou vežou, Louvrom, Versailles. Paríž je tiež mestom módy, parfumov, kaviarní. Stretávajú sa tu všetky možné národy.

Prvou našou zastávkou, na ktorú sme sa azda najviac tešili mal byť Versailles, známy svojimi nádhernými záhradami a komnatami kráľa Ľudovíta XIV. Aké však bolo naše sklamanie?! Kvôli štrajku zamestnancov zámku sme sa tam vôbec nedostali, takže sme všetci hromžili, pretože navštíviť Paríž a nevidieť Versailles je obrovská škoda. Tak sme sa pred zamknutými bránami Versailles aspoň odfotili.

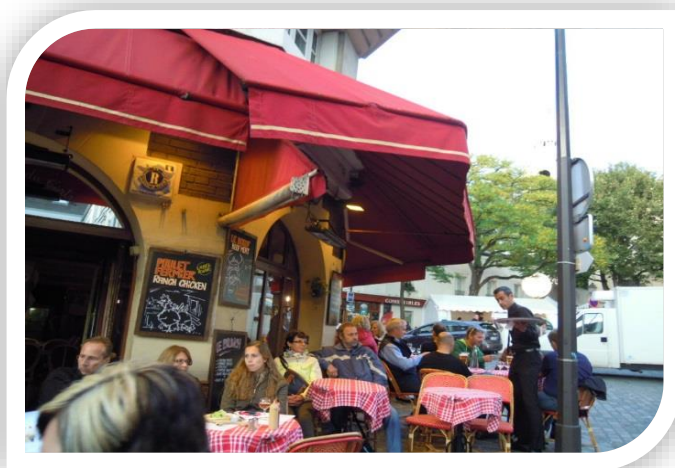
Pokračovali sme návštevou supermodernej štvrte La Défense, ktorú preslávili vysoké mrakodrapy, moderné obchody a veľkolepá Grande Arche, postavená na 200. výročie Veľkej francúzskej revolúcie. Spravili sme si fotky na pamiatku a dali nám rozchod v nákupnom centre Štyroch ročných období.

Asi po troch hodinách sme sa autobusom presunuli k Bazilike Sacre Coeur, ktorá je vďaka svojej polohe najvyšším bodom Paríža. Na je bokoch sa nachádzajú bronzové sochy Jany z Arku a Ľudovíta IX.

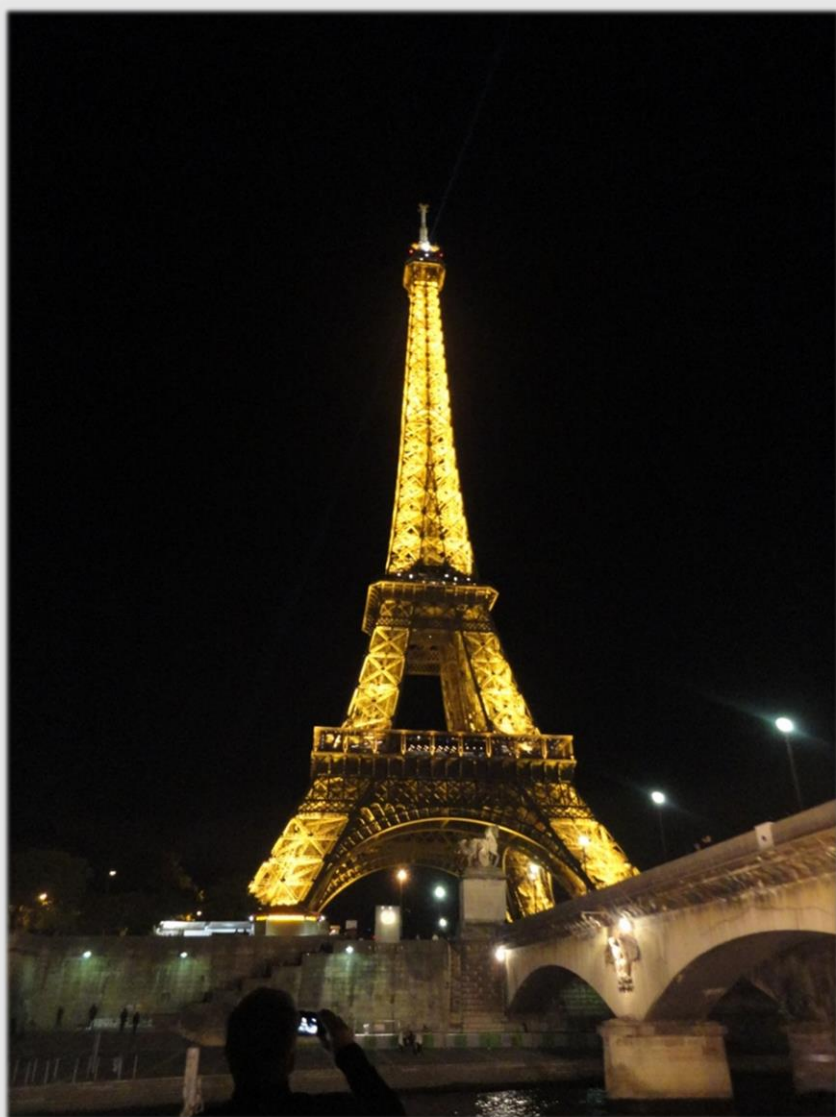
Kúsok odtiaľ sa nachádza štvrť Montmartre, kde priamo na ulici umelci kreslia svoje obrazy a kto má záujem a dostatok peňazí môže si nejaký kúpiť. Očarujúce sú tu kaviarničky, v ktorých bolo veľa návštevníkov, ktorí si vychutnávali nielen kávu, ale aj atmosféru tejto romantickej štvrte.

Samozrejme sme si nenechali ujsť svetoznámy kabaret Moulin Rouge, pred ktorým sa každý odpotil.

Deň sme zakončili plavbou po Seine, a keďže už bolo neskoro večer, Paríž nás doslova oslepil tisíckami žiariacich svetiel. Z lode sme mali výhľad na vysvietené pamiatky a najviac nás očarila Eiffelovka.

5.deň

Náš deň začal bohatými raňajkami, pobalením kufrov a odchodom z hotela.

Hneď ráno sme navštívili Eiffelovu vežu, ktorá je dominantou Paríža a jedným z najznámejších symbolov sveta. Vysoká je 324 metrov a my sme sa dostali na jej vrchol, odkiaľ sme mali Paríž ako na dlani. Pokochali sme sa nádherným výhľadom na toto očarujúce mesto.

Z Eiffelovky sme sa presunuli k Víťaznému oblúku, ktorý bol postavený na príkaz Napoleona Bonaparta a na počesť francúzskej armády. Je tiež druhým najväčším Víťazným oblúkom na svete.

Od Víťazného oblúka sme sa presunuli na Champs-Élysées, ktorá je známa značkovými obchodmi. Poprezerali sme si výklady a zo zvedavosti nazreli do niektorých obchodov.

Prešli sme cez nádherné vysadené Luxemburské záhrady až k Louvru. Je to bývalé sídlo francúzskych kráľov, dnes je v ňom umiestnené jedno z najväčších múzeí sveta. Vchod tvorí sklenená pyramída, ktorá je hlavným vchodom do zámku. A keďže sme sa tam nedostali, tak nám nezostalo nič iné len obdivovať.

Poslednou našou zastávkou bola Katedrála Notre Dame, kde umiestnil spisovateľ Victor Hugo dej svojho románu Chrám Matky Božej v Paríži. Vraj ho napísal len preto, aby ľudí primäl k rekonštrukcii katedrály.

Výlet nám ubehol ako voda a plní nezabudnuteľných dojmov sme sa unavení vracali naspäť domov. A keď by som mala ohodnotiť, ktoré mesto sa mi najviac páčilo, u mňa jednoznačne víťazí Amsterdam, do ktorého by som sa ešte chcela vrátiť.

Moje postavenie v spoločnosti medzi majoritou a minoritami

Technologický pokrok ľudstva ešte nenapredoval rýchlejšie, ako za posledné desaťročia. Dostupnosť leteckej dopravy, internet, médiá, otvorenie hraníc, to všetko sú faktory, ktoré by teoreticky mali odstrániť mentálne bariéry medzi ľuďmi rôznych kultúr, vierovyznaní, osobných názorov či rasových príslušností, skrátene etnicity. Prax ale vyzerá inak a predsudky sú v skutočnosti zakorenené tak hlboko v mentalite človeka, že je otázne, či sa dokáže zmeniť spôsob myslenia.

Samotné pojmy majorita a minorita referujú o číslach. Ich vnímanie je ale relatívne, závisí od konkrétneho miesta a s ním spojeného historicko-kultúrneho pozadia. Z väčšiny sa jednoducho stane menšina a naopak. Čím špecifickejšími kritériami do problematiky nahliadneme, tým hlbšie sa vzájomne rozdeľujeme na jednu, väčšiu skupinu, a druhú, menšiu. Pre lepšie objasnenie jednoduchý príklad. Slovák na dovolenke v Chorvátsku tvorí s Chorvátmi majoritu Slovanov voči minorite Germánov, návštevníkov z Nemecka. Ak by sme tých istých Slovanov rozdelili precíznejšie na západných a južných, zo Slovákov, ktorí boli ešte pred chvíľou súčasťou väčšiny, sa stanú členovia minority. Reálne teda záleží od uhla pohľadu, kam sa zaradíme, respektíve budeme priradení. Inými slovami, naše postavenie medzi majoritou a minoritou je pohyblivé, nedokážeme ho v plnom rozsahu pevne korigovať, isté okolnosti sa nedajú ovplyvniť a ani zmeniť.

Koreň problému vzájomného oddiaľovania ľudí, aj keď sa svet politicky zblížuje, tkvie v predsudkoch. Nepovažujem za potrebné analyzovať príčiny ich vzniku, burina vždy nájde spôsob, ako sa opäť objaviť. Ľudská myseľ je veľmi krehká, no zložitá zároveň. Zmeniť myslenie, nie jedinca, ale spoločnosti, sa nedá stihnúť počas generačnej výmeny. Je to dlhodobý proces tvorený históriou. Nebudem haniť charakter človeka, strach z neznámeho je prirodzený obranný mechanizmus. Zovšeobecnene, v spoločnosti sa boja všetci všetkých. Možno to vyznie humorne, no realita dáva jednoznačne za pravdu tomu, že priemerný zástupca majority ľudí, bez pejoratívneho podtónu, vsadí dôveru na inštinkty a historické skúsenosti skôr, než na racionálne rozhodovanie. Poliak bude v strehu pred Nemcom, pohan pred kresťanom a Američan pred moslimom. Stereotypy

či politika prilievajú olej do ohňa, no oheň horí kvôli jedincom, ktorí odmietajú opustiť komfort tým, že si vytvoria vlastný názor a zaujmú stanovisko. Ten, kto má značne obmedzený kolorit vnímania ľudí, môže mať len značne obmedzené vnímanie chodu sveta. Potom sa stáva potencionálnou/potenciálnou hrozbou pre ostatných, ak podľahne čierno-bielym názorom a jednoduchej argumentácii oveľa vyspelejšieho a vypočítavejšieho človeka, manipulujúceho strachom podporovateľov v prospech svojich materiálno-mocenských záujmov. Netreba zísť ďaleko do minulosti, aby sme zistili následky toho, keď ľudstvo odmieta prijať zdravý úsudok v prospech pohodlia, vzniknutého vzdaním sa vlastnej zodpovednosti. Vzniknuté konzekvencie podobných udalostí nenesú obeť iba v podobách fyzických, ale aj tých, ktoré sa prenášajú do budúcnosti. Hranice medzi ľuďmi rôznych farieb pleti, pôvodu, národností, náboženstva, osobných názorov alebo morálnych presvedčení sa tak uzatvárajú a spoločná reč sa hľadá veľmi ťažko. Pritom práve spolupráca v spoločný prospech ľudskej rasy, bez ohľadu na motívy, by mala byť hnacím motorom a znakom vyspelej civilizácie.

Nádherným stavom umožneným vďaka internetu je anonymita. Znie to kontraproduktívne, ale plusy v konečnom dôsledku prevažujú mínusy. Nemať identitu, byť písmenami na obrazovke, predstavuje eventuálne riziko pre neobozretných a zbraň pre individua s pochybnými motívmi. Monitorovanie pohybu na sieti vládnymi organizáciami ale dokáže klepnúť nebezpečným existenciám po prstoch. Som síce proti zasahovaniu do osobného súkromia aj na webe, no kto má čisté úmysly, automaticky sa stáva neatraktívnym pre bezpečnostné zložky. V ostatnom, dobrom prípade, čaro anonymity spočíva v zotieraní fyziologických rozdielov. Na diskusných fórach, kde sa vystupuje pod alter egom a komunikuje de facto inkognito, sa vytvára obraz o človeku prostredníctvom názorov a spôsobu sebaaprezentácie. Každý si síce dotýčnú anonymnú osobu vyprofiluje podľa svojich predstáv, no je vnímaná z hľadiska osobnostného, nie etnického. Nikto v diskusii netuší, kto predstavuje ostatných účastníkov. Diskutujúci si za otáznik navzájom dosádzajú spoločnú veličinu - človeka ako bytosť. Bez akéhokoľvek diferencovania na základe odlišností, pretože tie zostávajú pre ostatných neznáme. Jednoduchý reflex, na akom sa dá ukážkovo zviditeľniť nezmyselná podstata predsudkov. Dokonca ani v prípade odlišnosti názorov sa hádka neuchyľuje k urážkam, útočiacim na rasovú

príslušnosť či vieru, pretože „útočník“ s egom hladným po konflikte netuší, ako začať do živého a tak osočovanú osobu „iba“ neutrálne označí za idiota...

Sám som zvedavý na výskumy, mapujúce vplyv anonymného vystupovania na webe, na skutočné konfrontácie medzi príslušníkmi odlišných skupín, skrátene majorít a minorít. Z osobných skúsenosti vidím u mladých, technológiami ovplyvňovaných ľudí, veľké zanieťenie pre spoznávanie nového. Verím, že internet môže mať pozitívny vplyv na zblížovanie rozličných etníc, objavovanie iných kultúr a spájanie ľudských síl zo všetkých kútov planéty v spoločný prospech súčasných i budúcich generácií. Chcem poukázať aj na to, že každá zmena musí začať od seba samého. Iba tí, ktorí sa stanú príkladom pre ostatných, majú šancu zjednocovať polarizovanú spoločnosť. Kľúčom k takému úspechu je, ako vždy, vedieť tolerovať a byť tolerovaný. Predsudky nikdy celkom nevyhynú, ak ale dokážeme potlačiť nedôveru a preukázať rešpekt, dokážeme si navzájom vydláždiť cestu porozumenia všetkých ľudí so záujmom stať sa lepšími vzormi pre ďalšie generácie, ale aj tú súčasnú. Byť rovnováhou na miskách majority a minorít, mostom, spájajúcim oba brehy.

Marek Mešár

Zvítazili sme ! EUROCUP 2015 Prešov

23. ročníka medzinárodnej barmanskej súťaže juniorov **EUROCUP 2015** sa zúčastnilo 26 družstiev zo Slovenska a 10 družstiev zo zahraničia. Eurocup je jednou z najväčších súťaží pre juniorských barmanov v Európe a je skvelou príležitosťou pre mladých ľudí, aby ukázali svoje zručnosti a zdokonaľovali sa vo svojom odbore.

Družstvo Hotelovej akadémie Ľudvíta Wintera v Piešťanoch v konkurencii 36. škôl, v celkovom poradí zvíťazilo. V poradí jednotlivcov - v kategórii **Soft drink** v konkurencii 72 súťažiacich zvíťazil **Daniel Cisár**. **Jakub Ondris** obsadil v hodnotení jednotlivcov 3. miesto a v kategórii techniky 2. miesto v konkurencii 73 súťažiacich. Srdečne blahoželáme a ďakujeme za skvelú reprezentáciu našej školy.

Putovný pohár predsedu TTSK

5. ročník barmanskej súťaže žiakov stredných škôl "Putovný pohár predsedu TTSK" sa konal 20.11.2015 pod záštitou predsedu TTSK Tibora Mikuša. Reprezentanti našej školy aj v tejto súťaži dokázali svoje umenie a získali cenné umiestnenia. **Jakub Ondris** obsadil II. miesto v kategórii Soft a obsadil III. miesto v kategórii sekt coctail.

Naše čokolatiérky na festivaloch čokolády v Prahe a v Nitre

V dňoch 1-4. októbra 2015 sa študentky 4.B zúčastnili na gastro výstave v Prahe pod vedením chocolatiera Karola Stýbla z firmy Lyra chocolate, kde načerpali veľa nových skúseností a znalostí v oblasti výroby, predaja a nových trendov čokolády.

O dva týždne, v dňoch 24-25. októbra sa v Nitre konal festival kávy a čokolády, kde prezentovali svoje zručnosti. Vyrábali pralinky, mandálky a pripravovali rôzne čokoládové variácie. Výstava bola otvorená širokej verejnosti a nikto, kto sa prišiel pozrieť na túto výstavu, nezostal chladný pred touto fantastickou dobrotou a mohol si pomaškrtiť na pripravovaných čokoládových skvostoch. Ako hosť prišiel z ďalekého Francúzska svetový chocolatier Emmanuel Hamon, ktorý predvádzal svoje čokoládové veľdiela, čokoládové sochy. Ľudia mohli na vlastne oči vidieť, ako sa tieto malé - veľké zázraky vyrábajú a odhaliť niektoré tajomstvá čokolády tohto vábivého sladkého sveta.

Biba, Kika, Natália zo IV.B

Tento rok si pripomíname významné historické jubileum - 200. výročia narodenia Ľudovíta Štúra. Pri tejto príležitosti sa v škole konala školská literárna súťaž žiakov 4. a 5. ročníka.

Uvádzame tri najzaujímavejšie práce, v ktorých sa piataci pokúsili rôznymi slohovými formami priblížiť motto Ľudovíta Štúra: „Kto žije duchom, v tom žije celý svet a on v celom svete.“

Kto žije duchom, v tom žije celý svet a on v celom svete.

(Úvaha)

Kto žije duchom, v tom žije celý svet a on v celom svete. Slová Ľudovíta Štúra. Od obdobia jeho života ubehol nekrátky čas a nie je jednoduché si predstaviť, čo presne chcel týmito slovami vyjadriť čo k ich vysloveniu viedlo. S najväčšou pravdepodobnosťou narážal na bezduchosť človeka. Necitlivosť. Bezohľadnosť? Sebeckosť či aroganciu?

Uplynuli roky a zmenila sa doba. S ňou celkom určite aj zmýšľanie ľudí. Čo platilo kedysi, nemusí už platiť dnes. V dnešnej dobe, či chcete alebo nechcete, sa všetko odvíja od peňazí a moci. Človek má niekedy pocit, že sa iba kvôli nim otáča Zem. Ľudia hrabú len pre seba ako bez ducha, navzdory akýmkoľvek morálnym zásadám. Necitlivo si hádžu polená pod nohy, okrádajú vlastnú rodinu, pretekajú sa s priateľmi, kto má viac.

Bez ohľadu na okolitý svet a jeho krásy, bojujú a chcú stáť na samom vrchu. Arogantnosť a sebeckosť nepozná hraníc, vytráca sa duchovno.

Kto žije duchom, má cit. Cíti a vníma hodnoty, ktoré sú v živote omnoho dôležitejšie ako drahé auto, obrovský dom, kvalitný počítač, zlaté hodinky či každoročné lenivé povalovanie sa na piesočnatej pláži.

Kto žije duchom, v tom žije celý svet a on v celom svete.

Duchovné hodnoty dokážu priniesť šťastie duše, lebo vedú k dobru, láske a kráse človeka. Vnášajú do života pozitivizmus a entuziazmus. Ale keďže človek má telo i dušu, ideálnym zmyslom života, ktorý vedie k optimálnemu naplneniu, je racionálne spojenie materiálneho a duchovného vnímania sveta, avšak s prioritným postavením duchovných hodnôt. Takéto vnímanie potvrdzuje fakt, že duša je viac ako telo, resp. pocity duše sú viac než potreby tela, a zároveň nevyklučuje, ale umožňuje možnosť hľadania istého uspokojenia v materiálnych hodnotách. Prioritné postavenie duchovných hodnôt zabezpečuje ich prevahu, t.j. v zásadných životných rozhodnutiach by sme sa mali riadiť ideálmi, ktoré tvoria krásu duše. Treba veriť svojim zásadám žiť tak, aby ich princípy z nášho života vyžarovali. Treba si tiež uvedomiť, že nie sme na svete sami a vôkol nás je veľa ľudí, ktorí tiež túžia po svojom šťastí. V umení žiť je teda skrytá miera tolerancie, pochopenia a snaha pomáhať ostatným ľuďom na ceste ku šťastiu.

Duchovný rozvoj by mal byť životnou ideou každého z nás. Aj keď je človek bytosť obmedzená, má v sebe schopnosť myslenia, ktorá je vzácnym darom. Preto by sme si ju mali vážiť a naučiť sa ju ovládať, a teda rozvíjať sami seba. Všetky schopnosti človeka by mali slúžiť myšlienke sebazdokonaľovania a tým spoznáme aj umenie bytia a spolunažívania. Náš život by nemal byť len chabým prežívaním života, ale plný snahy o rozvoj našej osobnosti, v rozvoji schopností milovať, myslieť, chápať, rozvíjať náš talent a naplniť svet dobrom.

Kto žije duchom, v tom žije celý svet a on v celom svete.

Lucia Kupková V.D

(Slávnostný príhovor)

Vážené dámy, vážení páni,

Dnes si pripomíname významnú udalosť – 200. výročie narodenia jednej z najdôležitejších osobností v histórii slovenského národa, Ľudovíta Štúra. Nik nespojil svoj osud s národom hlbšie, ako to urobil práve on. Lebo existencia národa je, okrem iného, vždy spojená s jectvovaním jazyka. Ľudovít Štúr priniesol vlastnému národu to najpodstatnejšie.

On a jeho prívrženci, ktorých poznáme pod jednotným názvom štúrovci, sa podujali na neľahkú úlohu, vytvoriť jazyk, ktorý by mohol používať aj prostý človek. Našťastie sa im to aj podarilo, hoci im v ceste stálo mnoho prekážok.

Ako sám napísal: „Kto žije duchom, v tom žije celý svet a on v celom svet.“ Pre Ľudovíta bolo celým jeho svetom Slovensko. Nielen jazykom prispel k slovenskej vzdelanosti, ale po vytvorení spisovnej slovenčiny sa snažil ako poslanec bojovať za naše Slovensko, ktoré bolo vtedy súčasťou Habsburskej monarchie. Nikdy sa nevzdal, aj keď bol prenasledovaný. Celý svoj život zasvätil národu. Nebral ohľad na seba, na svoje túžby a potreby. Usiloval sa o to, aby sme my mali lepšiu budúcnosť, aby sme sa mohli vzdelávať v materinskej reči. Aby sme mohli byť hrdí na to, že sme Slováci.

On sám bol veľmi vzdelaný, absolvoval evanjelické lýceum v Bratislave a neskôr aj univerzitu v Halle., výborne ovládal maďarský, nemecký, francúzsky, grécky jazyk a slovanské jazyky – predovšetkým poľský, srbochorvátsky, ruský a učil sa aj hebrejštinu a angličtinu. Štúr na lýceu prednášal českú a poľskú gramatiku a dejepis. Pre svoje odhodlanie bol vedúcou osobnosťou štúrovského hnutia, politikom, buditeľom, básnikom, novinárom, redaktorom, jazykovedcom a pedagógom. Vo svojej organizačnej, politickej a vedeckej práci sa zamerával na národné, sociálne a politické záujmy ľudu v čase národného obrodzenia, ktoré práve štúrovcami vrcholilo.

A preto si myslí, že my Slováci, by sme sa mali pýšiť takou významnou osobnosťou našich dejín a v jeho stopách ďalej rozvíjať vzdelanostnú a kultúrnu úroveň Slovenskej republiky. S tolerantnosťou voči ostatným by sme spoločne mali vytvoriť podmienky pre lepšiu budúcnosť nášho národa. Aj keď sa nenachádzame v nie najlepších podmienkach pre život a sme ovplyvňovaní politicky silnejšími krajinami, musíme si zachovať svoju identitu, aby Štúrovo snaženie nebolo márne.

Bolo by zaiste v prospech nás všetkých, keby sme tieto výzvy brali zodpovedne a stavali sa k nim s aktuálnou naliehavosťou.

Ďakujem vám za pozornosť.

Monika Zelenáková V.A

Príbeh

Príbeh obyčajného dňa

(Zo spomienok Ľudovíta Štúra - 6.3.1829)

(Rozprávanie)

Ako každý deň ráno, keď prvé jarné zore rozjasnili svet, keď kohút zakikiríkal, vietor zahvízdal, vtáčiky veselo zaspievali, chmáry sa rozplynuli, Nočné mory sa stali už každodennou súčasťou môjho života. Strach o budúcnosť vo mne vyvolával pocity paniky a beznádeje. Nie je to strach ako taký, skôr pocit, keď vieta, že sa niečo deje, snažíte sa proti tomu bojovať, ale všetko, čo spravíte je len ďalší krok vedľa.

S veľkým úsilím som vstal z postele čo najtichšie, aby som nezobudil spiacu matku a v jej náručí slabo oddychujúceho bračeka. Obliekol som sa, pripravený na náročný deň. Už niekoľko dní ma prechádzala chuť i pomyslenie na jedlo. Bez rozlúčky som opustil rodný dom a vydal sa do kostola. Tu, každé ráno v tej istej lavici, tu som sa modlieval, čítaval knihy a osamotený rozjímal.

Moje myšlienky boli najmä o biede a chudobe slávneho slovenského národa. Bolo mi smutno. Obyčajný pocit ľútosti vyvolaný nevzdelanosťou, neochotou a najmä strachom. Knihy, noviny, časopisy. Tadiľ predsa vedie cesta. Cesta k slobode, vzdelanosti, k lepšiemu zajtrajšku.

Posilnený pozitívnymi myšlienkami, vyšiel som z kostola a vychodenou cestičkou som sa vybral do školy za otcom. To on ma naučil všetko, čo viem, k nemu vždy idem po radu. K otcovi práve prichádzali prví žiaci, ale musel som sa s ním podeliť s mojimi ideami. Mohlo sa to všetko zdať prchavé a nerozvážne, ale pokiaľ chcem niečo dosiahnuť, musím mať vzdelanie, musím vedieť to, čo moji protivníci. Otec sa môjmu nápadu potešil, vraj mi už dlhšie chcel navrnúť štúdiu, pretože nechcel, aby sa zo mňa stal chudobný roľník. V dobrej nálade som sa rozhodol stráviť zvyšok dňa u otca v škole.

Rozmýšľal som nad príležitosťami, ktoré mi dnešný deň priniesol. Útržkovite som počúval otcove výklady o literatúre, ktoré som poznal od mala. Keď škola skončila, pomohol som otcovi pripraviť sa na cestu domov. Po celý čas sme sa

rozprávali o knihách, našej spoločnej láske a vášni. Zbožňujem sledovať otca počas jeho rozpráv o literatúre, o národe.

Po príchode domov nás na stole čakala teplá večera. Po prvýkrát za dlhé týždne som sa schuti najedol. Matka sa tomu veľmi potešila, vraj začínala mať o mňa strach, keď som nič nejedol, len som čítal a neustále odchádzal. Je to veľmi múdra žena a veľmi dobre vedela, čo sa skrýva za tou náhlou zmenou, vedela, že som sa rozhodol odísť na štúdium. Najprv sa tešila so mnou a otcom, ale potom ju pochytil smútok nad stratou najstaršieho syna. Kým ju otec utešoval, ja som sa trápil nad mladším bráčekom.

Po oznámení tej veľkej noviny, odišiel niekam von a ja som dostal o neho strach. Rozhodol som sa ho ísť hľadať. Mal som šťastie, našiel som ho sedieť pri potôčiku, potichu vzlykajúc do dlaní. Prihováral som sa mu hodnú chvíľu, strachoval, či sa mu niečo nestalo, ale odpoveď neprichádzala. Po hodnej chvíli som si sadol vedľa neho, vzal som ho do náručia a čakal som. Keď prehovoril, spýtal sa ma, prečo chcem ísť študovať, vraj sa aj tak nenaučím nič nové, vraj všetko už aj tak viem. Moja odpoveď bola prostá:

„Kto žije duchom, v tom žije celý svet a on v celom svete.“

Patrícia Szoradová V.A

Čo keby sme ušli...

(Rozprávanie zaujímavého príbehu s morálnym ponaučením)

Bol pekný letný slnečný deň. Tak, ako každý rok, sme ja, Reno, Marcel prezývaný Maco, a Jozef, prezývaný Srna, sme brigádovali na obecnom úrade u nás v Malej Hornej. Štyria kamaráti, bývalí spolužiaci zo základnej školy, obecní grázli, chalani, ktorí boli hlavným predmetom nejednej diskusie pánov v krčme alebo starých babiek v kostole.

V tom čase bolo náplňou našej práce, ktorú nám dal starosta, čistenie kanála popri ceste, vysekávanie starých suchých stromov, strihanie kríkov či zbieranie vyhodенých plastových fliaš, krabičiek od cigariet a ďalšieho odpad, nájdeného popri našej práci. Keďže bolo celý deň horúco a my ako osemnásťroční tínedžeri sme nemysleli na nič iné ako na alkohol, Maco povedal:

„Chalani, neskočíme hneď po robote na jedno pívko?“

Samozrejme, nikto nenamietal. Padlo 16:00 Srna, ktorý ako jediný nepil alkohol, šiel domov po auto a vybrali sme sa do Veľkej Hornej. Presne ako sme všetci dopredu tušili, z jedného piva bolo sedem a aby toho nebolo málo, dali sme si aj po poldeci. Ako sme tak popíjali, Srna zrazu zahlásil:

„Kašlem na to, chalani, dám si aj ja jedno.“

Ja som mu na to len povedal: „Jasné, Srna, len si daj, šak z toho ani nenaľúkaš...“

Nikto z nás mu nepovedal: „Nevymýšľaj, šoféruješ!“

Srna tiež nezostal len pri jednom pive, ale vypil tri. Vzhľadom nato, že predtým vôbec nepil alkohol, mu stačili aj tie tri. Stále vykrikoval s úsmevom na tvári:

„Chalani, nebojte sa, kľudne to odšoférujem!“

A tak sa aj stalo.

Čo sme však nečakali, za Veľkou Hornou sa nás pokúsili zastaviť policajti. Srna bol celý vyplašený, že príde o čerstvý vodičák a mne napadla strašná vec:

„Čo keby sme ušli?“

Keďže sme boli všetci opití, vôbec nám nenapadlo, že policajti majú aj tak ofotenu značku auta a už vôbec, že by sa nám mohlo niečo stať. Uháňali sme stodvadsiatkou či v obci, či mimo nej, až to Srna nezvládol a skončili sme v kanáli. Vtom Reno pripitým hlasom a s úsmevom na perách zahlásil:

„Aha, chalani, veď to je náš kanál!“

Áno, bol to ten kanál, ktorý sme pár hodín predtým čistili. Všetci sme sa smiali. Vtom sme začuli za nami zastaviť auto a v spätných zrkadlách videli

blikať majáky. Všetci sme zostali ako sochy a Srna uplakaným hlasom povedal: „Oco ma zabije!“

Onedlho prišlo ďalšie policajné auto a sanitka, v ktorej nás ošetrili, našťastie, len drobné odreniny, a policajti nás zobrali na policajnú stanicu do Mestečka. Samozrejme, vypočúvať nás mohli až ráno, keď sme vytriezveli.

Policajt mi položil otázku, na ktorú do konca života nezabudnem:

„Chlapče, si si vedomý, že ste mohli zabiť seba, nevinných ľudí alebo aj niekoho zo svojich blízkych?“

sme presne to isté ako počas brigády, len s tým rozdielom, že zadarmo. A babky v kostole a starí páni v šenku mali o dôvod viac nadávať na štyroch spoluobčanov, grázlov a nerozlučných kamarátov v tých istých osobách.

Peter V.A